

gjort sig skyldig i Misbrug af Morfin i stigende Doser, i offentlig ansvarsfulde Stillinger vilde Sundhedsstyrelsen anse for ganske forkasteligt og uforvarsligt.

Paa Spørgsmaal om, hvilke Læger „Hospitalstidende“s Redaktion har sigtet til i sin Klage, meddeler Redaktionen, at den sigter til to af de under Kommunen ansatte offentlige Kønssygelæger, nemlig Læge C. og Dr. med. B., samt til to af de assisterende Læger under Karantænevæsenet, Læge A. og ovennævnte Dr. B.

Hvad Dr. A.s Forhold angaar, udtaler „Hospitalstidende“s Redaktion:

„Læge A.s Ansættelse var allerede sket før Stadslæge Hoff's Tid, og da Dr. A. er en veluddannet Læge, der har kunnet passe Stillingen, uden at der, saa vidt os bekendt, har været Grund til alvorlig Klage imod ham, finde vi det forstaaeligt, at Hoff har ladet ham forblive i Stillingen, for saa vidt man overhovedet finder det tiladeligt, at Morfinister indehave ansvarsfulde Lægestillinger“.

Dertil svarer Stadslægen:

„A. er ansat som bistaaende Læge ved Karantænen i 1888, medens Dr. Tryde var Stadslæge.

Noget Bevis for, at Dr. A. er Morfinist, foreligger ikke.

Der er ikke i min Funktionstid af den overordnede Karantænelæge eller mig bekendt af andre forebragt Karantænekommissionen (af hvilken Stadslægen er Medlem) nogen Klage over hans Embedsforhold.

Ikke heller er nogen Sinde nogen Klage over hans Virksomhed som privat praktiserende Læge kommen mig for Øre.

„Hospitalstidende“s Redaktion anfører om ham, at da han „er en veluddannet Læge, der har kunnet passe sin Stilling, uden at der, saa vidt os bekendt, har været Grund til alvorlig Klage mod ham, finde vi det forstaaeligt, at Hoff har ladet ham forblive i Stillingen — —“.

Klagen over Læge A. maa vel herefter anses for betydningsløs“.

Karantænelægen har i en Samtale med Korpslæge Rørdam paa Sundhedsstyrelsens Vegne uopfordret meddelt, at der efter hans Formening var langt mere Grund til at undersøge Læge A.s Forhold end Dr. med. B.s, da han var Morfinist i langt højere Grad og mere medtagen heraf end Dr. B og gentagne Gange i de senere Aar havde gennemgaaet Afvænningskure, ligesom Karantænelægen bekræftede, at han til flere Læger havde udtalt, at han var slet betjent med sine assisterende Læger, idet to af disse vare Morfinister, hvilken Udtalelse Sundhedsstyrelsen har faaet bekræftet fra flere af de paagældende Læger.

Foranlediget af disse afvigende Udtalelser om Læge A.s Forhold har Sundhedsstyrelsen ved et foreløbigt Møde med ham 5. Januar 1912 — i Anledning af Muligheden af Anvendelse af § 7 i Lov af 30. April 1909 — af ham selv faaet oplyst, at han fra ca. 1884 til 1904 har brugt Morfin subcutant i ret store Doser (indtil 40—50 cgr daglig), derefter blev afvænnet med Indsprøjtninger og gik over til at bruge Morfin indvendig, idet han dog ikke kunde opgive, hvor meget han bruger, men angiver i de sidste Aar at være gaaet betydeligt ned i Dosis. Han angiver nu aldrig at benytte Morfin om Formiddagen, men 3—4 Gange om Eftermiddagen, navnlig efter sin Konsultationstid, da han ellers føler sig utilpas, faar kold Sved m. m. Han hævder bestemt, at hans aandelige Evner ikke have været paavirkede, naar han er optraadt i sin Egenskab af Læge.

Det fremgaar heraf, at Læge A. er og længe har været Morfinist, et Forhold, hvorom Stadslægen — særlig som Medlem af Karantænekommissionen — baade kunde og burde have skaffet sig Oplysning, forinden han afgav sin Erklæring.

Angaaende Dr. med. B. og Læge C. siger „Hospitalstidende“s Redaktion:

„Ganske anderledes forholder det sig derimod med de to andre Læger, om hvilke det gælder: 1) at Stadslæge Hoff har været advaret mod at indstille dem til Ansættelse, 2) at de foruden at være Morfinister have savnet betryggende Uddannelse i Dermato-Venerologien, og 3) at deres Ansættelse faktisk har medført ulykkelige diagnostiske Fejltagelser og urigtig Behandling, der dels skyldes deres mangelfulde Uddannelse, dels deres ved Misbrug af Morfin og Alkohol hidførte sygelige Tilstand. Med Hensyn til alle 3 Punkter findes nærmere Oplysninger i de medfølgende Bilag“.

Hertil svarer Stadslægen: „Med Hensyn til Lægerne B. og C. bemærkes, at de ere antagne til at udøve den i Lov af 30. Marts 1906 § 12 omhandlede vederlagsfri Behandling af Personer, der lide af Kønssygdom. — De antoges i Oktober 1906 af Københavns Magistrat efter Indstilling af Sundhedskommissionen. De læge-